

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Commentariorvm, Ac Dispvationvm In Primam Partem Sancti Thomæ Tomvs ...

Complectens Quæstiones à XXVII. vsque ad LXIV. & à Quæstione CVI.
vsque ad CXIV.

Vázquez, Gabriel

Antverpiæ, 1620

De oppugnatione dæmonum. c. 2.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-81000](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-81000)

6. Quod hæcenus diximus de hominibus, nempe singulis esse singulos Angelos deputatos ad custodiam, nonnulli etiam non incongrue intelligunt de ciuitatibus, & prouincijs, & collegijs, cum S. Thim q. 113. a. 2. imo idem S. Doctõr asserit, probabile fieri, vt singulis speciebus rerum singuli Angeli præficiantur. Plato vero in libro de regno ait, singulis dijs singulas plagas mundi commissas esse: imo etiam singulis animalium generibus. Sed & Orig. Ho. 14. in num. inquit, opus esse Angelis, qui sint super bestias, & qui præsent exercitijs, & animalium natiuitati, virgultorũ, & plantationum, & citat librum Pastoris. Clemens etiam Alex lib. 6. Strom. gentibus, & ciuitatibus Angelos assignat.

Plato.

Origenes.

Clemens Alexand.

August.

Angeli singulis speciebus animalium rerum singulos Angelos esse deputatos.

Apocal. 14. & 16.

Andreas Episcopus.

7. Damasc.

Angeli custodi ex inferiori sunt ordine.

Chryso.

8.

August. vero videtur asserere, non solum speciebus singulis, sed indiuidijs etiam singulos Angelos præfectos esse libro 83. qq. q. 74. Vnaqueque res (inquit) visibilis in hoc mundo habet Angelicam potestatem sibi præpositam. Hæc tamen verba explicari possunt, non vt singulis rebus alijs, præter hominem singuli Angeli præsent, sed quia vnus Angelus totius speciei curam habet. Et ideo c. 14. Apocal. fit mentio Angeli habentis potestatem super ignem, & c. 16. alius vocatur Angelus aquarum. Ex quo loco colligit Aretas, non tantum gentibus, sed elementis etiam præesse Angelos. Andreas quoque Episcopus Cæsareæ Cappadociae in commentarijs nondum excusis explicans illum locum Apocal. 14. Qui habebas potestatem supra ignem, inquit, hinc discimus Angelicas potestates præpositas esse creaturis hanc quidem aquis, hanc autem igni, hanc autem alij cuiusdam parti creaturae.

Denique Damasc. lib. 2. de fide cap. 3. affirmat, Angelos præfides esse partium terræ, locorum & gentium. Verum autem singuli Angeli singulis rerum speciebus præpositi sint, an vero septem illi spiritus tantum, qui curam habent totius orbis, his rebus præficiantur, hi patres non explicant: probabile tamen videntur, alios esse diuersos ab illis septem. Hæc autem non sunt ita certa, sicut quod diximus prius de hominibus. Septem tamen spiritibus præcipuis commissam esse gubernationem vniuersæ terræ, vt disp. præced. cap. 2. dictum est, multo certius est, quam præter hos etiam singulos alios singulis speciebus rerum, & singulis collegijs, & ciuitatibus distinctos esse.

Potestatem obseruandum est, licet dubium sit, an supremi Angeli aliquando ad nos mittantur pro aliquo negotio peculiari, nullum tamen hæcenus dixisse, custodes Angelos ex officio ad custodiam delegatos esse ex suprema hierarchia, sed omnes antiquos scriptores fateri, de infimo ordine infimæ hierarchiæ eos esse: quare falluntur recentiores nonnulli, qui dicunt, alicuius hominis ordinariam custodiam interdum committi Angelis supremis: probant vero ipsi suam sententiam ex Chryso. Hom. 60. in Matih. vbi ait, illud, Angeli eorum semper vident faciem, dictum esse de supereminentibus Angelis. Verum si hoc testimonium quicquam valeret, probaret, omnes custodes Angelos esse de supremo ordine: quod nullus hæcenus dixit: de omnibus enim loquitur Chryl. Quare dicendum est, Chryso. omnes custodes vocasse supereminentes, non comparatione aliorum Angelorum, sed aut comparatione hominum, aut absolute.

Fides Catholica docet, demones quantum à Deo permittuntur, nostræ salutis ex iniuria insidari eodem modo, quo Angeli boni nostræ salutis prospiciunt. Gen. 1. constat, homines inductos fuisse ad peccandum suggerente demone. Et Ioan. 12. dicitur, Cum diabolus iam missus in mundum, vt traderet eum. Ad Ephesios 6. Non est nobis aliquid lucratum aduersus carnem, & sanguinem, sed aduersus principes & potestates, aduersus mundi rectores, & c. Et 1. Petri 5. Aduersarius vester diabolus circum quaerit quem deuoret. Ceterum esse singulis hominibus deputatum aliquem demonem ad oppugnandum, sicut est Angelus ad custodiendum non eodem modo certum est: nihilominus ex Scholasticis Magister in 2. d. 1. affirmat, singulis hominibus delegatos esse singulos demones ad oppugnandum. Ex Patribus vero ita docent Origen. 3. lib. peritiorum. cap. 2. post medium; Nyssenius in libro de vita diuina ante medium: refert quoque Plutarcho libro de tranquillitate, & serenitate animæ folio 2. in fine, Metaphrædum dixisse assistere omnibus hominibus boni demone illico à die ortus sui: cuius sententiam refellit, approbatque sententiam Eusebii, qui asserbat geminum demonem, alterum bonum, & alterum malum, vnicuique homini à diemittuntur conuulsi.

Bonum autem genium nulla facta mentione mali, posuit etiam Plato in Phædone in Theage, & in apologia ad Athen. & Pythagoras, vt refert Iamblicus in vita eius vita, & idem Iamblicus de mysterijs Aegyptiorum segmento 3. cap. 3. & 6. Singulis autem hominibus præter bonum Angelum designatum esse demonem oppugnatorem, colligi videtur ex illo 2. ad Cor. 12. Datus est mihi simulus carnis meæ, angelus sathana qui me colaphizat, & quidem si numerus illudens ad hoc manit in hoc aère caliginoso, ego non dubitarem, supremum demonem sollicitum esse assignando singulis hominibus singulos oppugnatores, sicut est Deus in assignando singulis hominibus singulos custodes. Nam quantum eodem modo cruciantur demones exitentes in aère, quo cruciantur existentes in inferno: dicendum tamen non est, tot demones existentes ad nos mitti: sed ab existentibus in hoc aère homines oppugnari.

Est tamen discrimen inter delegationem bonorum ad custodiam, & malorum ad oppugnandum. Nam bonorum fit à Deo ad custodiam eos destinante: malorum autem non fit à Deo ordinante, sed permitteate. Fit autem à demone aliquo præcipuo: quod indicare videtur Paulus 2. ad Corinthios 12. cum demone, à quo ipse oppugnabatur, vocauit Angelum sathanae. Ceterum, vt docet S. Thim. quest. 114. art. 1. quantum oppugnatio demonis non fit à Deo, ordo tamen illius à Deo est. Quod hac ratione intelligi debet, non quia Deus constituerit & inserit talem, aut talem ordinem, quo demones oppugnatores sunt nos: sed quia oppugnationem, qua ipsi veniunt aduersus nos, Deus in fines suæ providentiæ refert sicut etiam peccata non vult, vt dicit, sed facta refert in finem suæ providentiæ, vt ostendimus q. 22.

q. 22. art. 2. modus autem, quo dæmones nos oppugnant, non est immutando proxime nostram voluntatem, aut intellectum, sed per phantasiam, eo modo, quo de custodia diximus. An vero omne peccatum fiat ex oppugnatione dæmonum, quod disputat S. Th. q. 114. art. 3. dicemus 1. 2. q. 80. art. 4.

Docet etiam idem S. Th in ea q. a. 5. dæmonē, quia ab vno hominē, quem oppugnabat, superatur, recedere aliquantulum ab eo. Colligit ex illo Luc. 4. *Et consummata omni tentatione, diabolus recessit ab eo* (scilicet à Christo) vsque ad tempus: vbi data opera dicitur, vsque ad tempus, ne putaremus, dæmones nunquam iterum redire ad oppugnandum eum, à quo semel superari sunt. Quomodo autem vsque ad tempus à Christo recesserit, explicat Theophyl. vsque ad tempus passionis, quo iterum diabolus Christum aggressus est. Caietan. vero in eum locum Pauli inquit, nunquam legi, quo modo diabolus iterum per semetipsum Christum fuerit aggressus: tamen per arreptitios sæpius ipsum tentauerit. Ceterum diabolus recedere à nobis,

cum superatur, plane docet Iacobus 4. capite cum ait, *Frater resiste diabolo, & fugiet à vobis*: sed non ita recedere, vt iterum non redeat, constat ex illo Matth. 12. *Reuertar in domum meam, vnde Matth. 12. exiui.*

Hæc habuimus de natura, proprietatibus, gratia, peccato, beatitudine, & pœna Angelorum, quæ in elucidationem doctrinæ S. Tho. tractaremus: cuius mentem, & veritatem si non tam recte fugimus assecuti, quam opus erat, venia nobis habenda est: res enim perobscura, & ad intelligendum humano ingenio adeo difficilis semper visa fuit, vt in ea plerique grauesque Theologi non parum laborantes in varias sententias diuisi fuerint. Ex quibus vt veritatem, & rationi magis consentaneam eligeremus, non parum laborauimus: cum propter eorum auctoritatem, qui secum concertantes, contraria opinati sunt: tum propter varia momenta rationum, quibus nixi opposita docuerunt. Deo Patri lumen, in cuius lumine videmus lumen, gloria, & imperium in sæcula. Amen.

LAVS DEO.

INDEX

VASQUEZ
in Synonym
Festschrift
1977
113